

Sygn. akt V CSK 394/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa V. [...] Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w W.
przeciwko A. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] adwokatowi A. S. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwana uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością ze względu na dopuszczenie się przez Sąd Apelacyjny przy wydaniu zaskarżonego wyroku wyraźnego i istotnego naruszenia przepisów art. 299, 217 §1 i 3, art. 227, 235 i 236 oraz art. 286 w związku z art. 378, 382 i 391 §1 k.p.c.

Tak umotywowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie jest w sprawie spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze przepisów art. 299, 217 § 1 i 3, art. 227, 235, 236, 286, 378, 382 i 391 §1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania. Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu stanowiły przepisy § 2 ust. 3, § 6 pkt 7, §13 ust. 4, § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461).

[aw]

es